

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Illvstrivm Controversiarvm Biga.

Caraccioli, Antonio

Coloniæ Agrippinæ, 1619

Traditio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64242](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64242)

TRADITIO.

4° **O**MNIVM propemodum Hispaniæ Ecclesiarum, non à centesimo, aut ducesimo ab hinc anno, sed à primæuo Euangelij sæculo, publica famæ celebritate, eximia omnium tam vastæ regionis populorum erga B. Iacobum deuotione, à parentibus ad filios posterofque continenter deriuata notitia. Eiusmodi autem Vniuersalem Hispaniæ Traditionem, consignatam cernimus publicis, & vetustis Ecclesiarum monumentis, Breuiarijs videlicet Sacrarum Precum, Mazara-bum Ifidoriano, Fratrum Prædicatorum Dominicano; insignium præterea Vrbiū videlicet Saguntino, Cauriensi, Ciuitatensi, Palentino, Tudensi, Salmaticensi, Pompelonensi, Valentino, Pacensi, Dertusano, Burgēsi, Hispalensi, Bracarensi, Asturicensi, Scgobiensi, Compostellano, & Cæsarugustano, quod quidem postremum, inter ceteros iam dictos Codices sacros, magnam sibi vendicat auctoritatem, tum quia vetustissimum est tum etiam, quia à Clemente VIII. fuit approbatum, & illius Ecclesiæ v sui traditum. His Italica duo adiungere libet, Mediolanense scilicet Ambrosiani ritus, & Carmelitanum Venetijs impressum. Ea omnia Breuiaria, quamquam in alijs diuersa, in accessu tamen B. Iacobi ad Hispaniam asserendo amicè consentiunt, & conspirant. Adde his Martyrologium quoddam satis antiquum à Molano editum, vnà cum suis ad Vsuardum Notis, quod 30. Decembris sic habet. *Compostelle in Gallacia Aduentus Corporis Sancti Iacobi Apostoli, qui quod viua voce non potuit, cadauere trunco, Christianam pietatem Gentibus Hispanorum ingessit. Quæ verba si benè considerentur non parum huic sententiæ suffragantur. Alioquin cur dictum esset. Quod viua voce non potuit? & Iacobus quidem paucissimos in Hispania ad Christi legem traduxisse legitur. Id Itaque ea verba significant: Vulgari scilicet phrasi, qua quidpiam rarerer factum non factum dicimus. Habes igitur, Lector, non leuem, aut nuperam rei huius traditionem, sed firmam oppidò, & vetustam, atque imis mortalium visceribus, & grauiffimis literarum monumentis insculptam. Quocirca sapienter asserit præstantissimus ille, nostræ ætatis Theologus Franciscus Suarez, *k Aduersus a-**

k To. 1. de relig.

deo vetustam, & constantem, atque vniuersalem Hispaniarum traditionem nullo modo posse Aduersarios aliquid opponere, quod vel prabilem rationem dubitandi faciat. Et meritò id dictum Quippè cum de re antiqua dubitatio est, appositè illud Beati Hieronymi in medium afferetur: Ego, illud te breuiter admonendum puto, Traditiones Ecclesiasticas præsertim quæ fidei non officiant, ita obseruandas, vt à maioribus traditæ sunt. Et Hieronymus quidem his verbis ad Lucinium Bæticum scriptus non de Catholica fidei capitibus, sed de Ritibus Ecclesiasticis, cultuque sacro verba facit, quæ & ad id de quo agimus, spectare procul dubio videntur. Nam hic quoque de sacro titulo

& cultu

& cultu res est, ab Hispanis B. Iacobo Apostolo, eo nomine haecenus exhibitio, quod apud eos fidei Christianae fuerit sator, & conditor. Cur autem & Titulum, & cultum, hoc nomine celeberrimum, qui fidei Christianae non officit, imò non parum prodest, ob paucas aliquot coniecturas, vel argumenta malè fulta, infirmes, aut tollas? Fidenter igitur innitatur Hispania sancto adeò cultui, & vetustae traditioni, nunc maximè, cum Breuiarium Romanum nuperrimè recognitum, Beati Iacobi ad eas Regiones accessum, Traditionem esse Hispaniarum, grauissimis verbis affirmat. Magna siquidem est vis Traditionis antiquae, quae, & si alioqui (vt in rebus vetustis accidit) gestorum series, modusque non admodum verosimilis videatur, auctoritate tamen sua, assensum obtinet, & vi quadam occulta, fidem propemodum extorquere videtur, per Os illud aureum, robustè inclamans; *Traditio est: nihil amplius queras.*

1 Chr. Hom
4. in Epist. 2
ad Theff.

42 Accedit pondus ponderi, & Traditionem Hispaniensem, magis, magisque firmat Armenica in Oriente traditio. Nam etiam ipsa Armenia, licet remota admodum ab Hispania sit, seruat tamen, vbicunq; nunc inter Turcas, Christianos habet (& plurimos sanè habet) B. Iacobum abiisse quondam ad Hispanos, & adeò firmè retinet, vt in voto peregrinationis ad Compostellanam S. Iacobi Ecclesiam, difficillimè inter Armenos dispensetur, eò quod credant, reuertentem Apostolum ab Hispania ad Palaestinam, transiisse per Armeniam, ibique Euangelium disseminasse. Interrogentur qui ex ea natione Presbyteri, aut Episcopi, negotij, siuè Religionis causa Romam accedunt, ij, quod asserimus, & quod certo, ac graui testimonio accepimus, fatebuntur apertè.

43 Ad veterem quoque & sacram Traditionem referre Hispani solent Sacellum illud apud Cæsaraugustam ab ipso Iacobo Apostolo, vt fertur, exstructum, multisque postea miraculis nobilitatum, quod ibidem Beatissima Virgo Deipara Iacobo eam Regionem obeunti super columnam apparuisse perhibeatur; vt Hispaniensium rerum narrat historia. Beuterus in Chronico cap. 23. Vasæus, Velascius, Nonius, & alij multi recentiores. Ego breuis hic sum, eò quod rem tantam, Cæsaraugustanum quemdam Canonicum longiore Commentario fusè diligenterque descripsisse perceperim. Illum igitur aditote Lectores, Transeo ad

C O N C I L I A.

INter quæ vnicum habeo, quod Iacobi ad Hispanos accessum affirmet; sed id profectò grauissimum est atque inter antiquissima Hispaniae Concilia meritò connumerandum, vt potè celebratum in primaria Lusitaniae Vrbe, Bracari anno post Christum natum circiter quatricentesimo, sedente Episcopo Pancratiano. Authenticum prototypon extat in Cœnobio Eburobriano apud Religiosos Cisterciensis Ordinis.

Inuen-